

KLEINE ESTHER

DOOR IDA KELLER

NIJKERK-G.F. CALLENBACH

KLEINE ESTHER

EEN PAASCHVERHAAL

DOOR

IDA KELLER

GEÏLLUSTREERD DOOR O. GEERLING

VIERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I

Het was in het vroege voorjaar. Buiten stond alles in eersten bloei. Crocussen en hyacinten, viooltjes en vergeet-

mij-nietjes hieven hun kopjes omhoog boven het jonge frisch groene gras en predikten stilzwijgend de ontwaking van de sluimerende natuur. Ginds in de weide huppelde een veulen, en jonge lammeren dartelden rond, zich vergastend nu en dan aan de geurige klaver, boterbloemen en made-liefjes. De zon

scheen zoo heerlijk en verkwikkend en verheugde de harten

der menschen. 't Was als wilde zij door de opstanding der natuur de groote overwinning prediken, als allen, die daar slapen in den donkeren schoot der aarde, nl. die God liefhebben, zullen worden opgewekt tot een nieuw en heerlijk leven, dat nooit meer eindigen zal.

't Was alsof de boomen het elkaar vertelden met zachte fluisterstem, wanneer ze hun teêr-groene bladerkruin naar elkaar neigden, als de wind er heel zacht langs streek, dat het weldra Paaschfeest zou zijn. Dat feest eener eeuwige lente, waarop wij gedenken aan de opstanding van Jezus Christus uit den dood, aan Hem, die dood en graf overwon.

Daarom was de natuur zoo mooi, daarom trok zij evenals de menschen haar feestkleed aan ter eere van Hem. Alles zag er zoo rein en schoon uit daar buiten en liefelijk klonk het gejubel der vogels in boom en struik. Glanzend verlichtte de lentezon de aarde, over klein en groot goot ze haar stralen uit, zelfs de muschjes op de hoeken der dakgoten koesterden zich in haar warmte. Doch ze scheen niet alleen daar buiten. Ze zond ook haar stralen door de hooge ramen van een klein schoolgebouw naar binnen. Ze wierp een vriendelijken gloed over de hoofden der kinderen, die daar naast elkander zaten in de banken, zij aan zij. Hun opgeheven gezichtjes waren alle gekeerd naar een en dezelfde richting. Al die oogen waren met één blik gevestigd op hetzelfde punt. 't Was het gelaat van de juffrouw, die voor de klas stond en die vertelde. Blijkbaar moest het wel zeer boeiend zijn, want hoewel de zonnestrallen in zachte trilling over het zwarte bord dansten en grillige lichtstrepen op de witte muren teekenden, toch was dit niet in staat de aan-

dacht der kleinen af te leiden. De wildste jongens, hoe woelig anders onder het werk, zaten nu stil. De kleine meisjes, die zoo gaarne een zacht buurpraatje houden, wanneer er op de lei geschreven wordt, luisterden nu heel eerbiedig met gevouwen handen. En geen wonder ook. Want de juffrouw vertelt zoo mooi! 't Is alles uit den Bijbel en van het Paaschfeest. Op andere oogeblikken, b.v. als er een versje geleerd wordt, en de zon op het bord schijnt, kan Willem Flik zich soms plotseling omkeeren en verlangend naar buiten kijken. Onmogelijk kan hij dan nalaten even de hand in zijn broekzak te laten glijden om zijn tol te streelen. En met een: „wacht maar, straks zal ik je raken,” schuift hij heen en weer in de bank en moet zich zelve geweld aandoen stil te zitten. Maar nu kan hij niet ongevoelig zijn voor den afkeurenden blik der onderwijzeres, die hem tot de orde roept. En zelfs Marietje, wier zak steeds een onuitputtelijken voorraad van bijeenvergaarde schatten oplevert, die van tijd tot tijd voor den dag worden gehaald, niettegenstaande het verbod, Marietje, die in gedachten altijd bezig is haar pop aan te kleeden, zit nu gespannen te luisteren. Er heerscht een diepe stilte in het lokaal. Slechts de stem van de juffrouw klinkt heel duidelijk en toch zacht. Haar vriendelijk gelaat blinkt van heilige bezieling, terwijl zij spreekt van Hem, die den smadelijken kruisdood onderging, om allen, die in Hem gelooven, eens in den Hemel te kunnen brengen. Achtereenvolgens vertelt zij van het laatste Avondmaal, van de vangenneming in Gethsémané, hoe de Joden den Heer voor Pilatus' rechterstoel brachten om Hem te doen veroordeelen; van de geeselingen en vuistslagen; van het spotkleed en de doornenkroon en

den rietstaf; hoe ze Hem in het heilig aangezicht spogen, Hem belasterden en mishandelden, totdat ze Hem ten laatste heenleidden om gekruisigd te worden.

Toen de juffrouw het woord „Joden” uitsprak, wendden plotseling, als door ingeving, verscheidene der kleine scholieren zich om. Aller oogen staarden tegelijk naar een klein, heel tener meisje, dat geheel achteraan zat op het eind van de bank, vlak tegen den muur. Haar diepe, donkere oogen, het zeldzaam zwarte haar, de kleine gebogen neus, ja geheel haar gelaat kenmerkte haar als jodinetje. Zij was ongeveer zes of zeven jaar oud, maar bijzonder klein en teer van gestalte. Ze was nog maar zeer kort op school. Kleine Esther had pas haar moeder verloren. Ze woonde nu met haar vader bij haar grootmoeder in huis. Haar bleek gezichtje stak scherp af tegen de zwarte jurk, die zij droeg. Toen zij nu al die blikken op zich gevestigd zag, werd zij opeens vuurrood en sloeg verlegen de oogen neer. Ze gevoelde zich nog als een kleine vreemdelinge op school, te midden van al die nieuwe gezichten. Ze had nog geen vriendinnetje gevonden, bij wie ze zich had kunnen aansluiten. 't Was vreemd, doch ze had al maar een gevoel, of ze niet bij deze kinderen behoorde, omdat ze een Joodsch meisje was. Ze wist en begreep nog niet, dat de menschen, in wier midden zij verkeerde, en die zich Christenen noemen, volgelingen zijn van Hem, die zelf Israëliet was en die eens onder haar eigen volk had geleefd en gewerkt. Dat zij als Jodinetje op een Christenschool was geplaatst, kwam doordat haar vader niet veel om zijn godsdienst gaf. Hij was geheel onverschillig daaromtrent en nam geen enkele zijner plichten waar. Het kon hem in 't minst niet

schelen of zijn dochtertje al of niet met Christenkinderen in aanraking kwam. Haar grootmoeder echter dacht er anders over. Doch wat deze er ook tegen inbracht, haar vader vond het nu eenmaal gemakkelijk zijn kleine Esther op die school te plaatsen en er viel niets tegen te doen.

De juffrouw had zeker niet gedacht, dat haar verhaal zulk een diepen indruk zou maken op de kleine vreemdelinge. Ja, eigenlijk dacht ze op dat oogenblik in het geheel niet aan 't Joodsche meisje. Dikwijls vroeg de juffrouw zich zuchtend af, hoeveel van al die woorden die zij sprak op de school, misschien wel vergeten werden, of niet eens gehoord. Ze wenschte het zoo vurig, o zij vond het zoo'n heerlijk werk, haar kleinen tot Jezus te leiden. Zij vertelde zoo gaarne van den grooten Kindervriend, die hen in Zijn armen nam en zegende, die zooveel vriendelijke woorden sprak tot de kleine kinderen, en zeide dat ook voor hen het Koninkrijk der Hemelen is. Toen al de kinderen het hoofd omwendden, keek ook de juffrouw naar denzelfden kant; zij zag hoe het donkere hoofdje heel diep zich boog, en hoe onder de lange zwarte wimpers langzaam de tranen begonnen te rollen over het hooggekleurde gezichtje. „Wel, kleine Esther,” zei ze vriendelijk, terwijl zij op haar toetrad en meewarig de hand op het gebogen hoofdje legde, „wat scheelt er aan? Heeft iemand je leed gedaan, zeg het mij dan, lief kind!” Maar Esther schudde heftig ontkennend haar hoofd, en barstte toen uit in hevige gesnik. De juffrouw sprak nog een paar vriendelijke woorden en keerde toen voor de klas terug, zij dacht dat een lied Esther misschien tot kalmte zou stemmen. Daarom liet zij de kinderen aanheffen:

Hoe vriend'lijk is Jezus,
Die 't Vaderlijk huis
Verliet, om voor zondaars
Te sterven aan 't kruis.
Hoe bloedden Zijn handen,
Zijn voeten en zij;
Dit alles verdroeg Hij
Voor u en voor mij.

HOOFDSTUK II

Ongeveer een uur later ging de school uit. Dartelend en springend in den blijden zonneshijn, de zoele voorjaarslucht met diepe teugen inademend, liepen de kinderen naar huis.

Schuw en verlegen en geheel alleen verliet Esther haar zitplaats en schoof achter de banken langs, om zoo de deur te bereiken. Bijna alle kinderen hadden de school reeds verlaten. Ook de juffrouw maakte zich klaar om naar huis te gaan, doch had op dit oogenblik gewacht. Haar blik volgde het kleine figuurtje in den rouw. Toen Esther dicht bij de deur was gekomen trad ze op haar toe en hield ze haar tegen. „Wil je mij niet eens zeggen wat er daar even aan scheelde?” vroeg ze zoo teeder mogelijk. „Heb je verdriet? Toe, vertel het mij maar.”

Maar toen Esther bleef zwijgen, troonde ze haar mede, ging op een stoel zitten en sloeg liefkoozend den arm om haar heen. Haar hart was met deernis en liefde vervuld voor dit moederlooze kind. Immers, zij zelve had ook haar moeder door den dood verloren en zij wist uit onder-

vinding, dat niets op aarde in staat is, het gemis der moederliefde te vergoeden. Zij dacht aan het graf op een kleinen heuvel onder de groene zoden, waar de dierbare rustte, die haar was voorgegaan. En 't was haar op dit oogenblik alsof haar moeder wederom tot haar sprak. Met machtigen indruk weerklonk het door haar ziel wat haar moeder tot haar zeide, den avond voor zij stierf: „Als wij den Heere Jezus tot ons deel hebben, dan gaan wij onzen weg zoo veilig, mijn kind. Want, al missen wij dan ook vader en moeder in deze wereld, dan zijn wij nog rijk en gelukkig.”

Ja, Christus te bezitten, dat geeft troost, dat heelt de diepste wonden, hoe pijnlijk zij anders zijn.

Zij sloot kleine Esther dicht aan haar hart, en sprak haar van Hem, die altijd nabij is, tot wien wij mogen en kunnen komen in ons grootste verdriet en die nooit te vergeefs naar zich laat zoeken.

Weinig dacht de juffrouw hoe diep woord voor woord neerzank in het eenzaam lijdend hartje. Esther luisterde zwijgend toe. Plotseling echter keek zij op en haar opgeheven gezicht straalde met een blijden glans. De tranen, die aan de trillende wimpers hingen, schitterden in den zonneglans, toen zij heel ernstig zeide: „Heeft Hij dat ook voor mij gedaan? zooveel pijn geleden en zooveel kwaad? Maar! — en een kleine wolk trok over haar gezichtje, terwijl er een bedenkelijke uitdrukking van twijfel in haar oogen kwam, — weet u het wel héél zeker, omdat, ziet u, ik een jodinetje ben, en niet bij u behoort? Misschien heeft Hij dat alles wel voor u en andere menschen gedaan, die geen Joden zijn, maar niet voor mij en ons volk. De Christenen houden niet van de Joden, dat zegt

vader zelf. Hij zegt altijd, dat ze ons verachten. Ik weet niet heel goed wat dat beteekent, maar ik dacht dat het bedoelt dat ze niets met ons te maken willen hebben en ons soms uitjouwen, ziet u, de jongens in de buurt, als wij er door gaan. Dat is toch slecht, nietwaar?"

Verrast keek de juffrouw kleine Esther aan. Ze had opeens, als door drang, haar gesloten hartje vertrouwend opengelegd, en haar donkere oogen blikten ernstig onderzoekend in die harer onderwijzeres. De juffrouw doorvoelde op dit oogenblik al de scherpte der pijn, die dat kinderhart leed, bij het besef, dat ze een verworping was onder andere kinderen, die niet tot haar volk behoorden, en die nog wel den Christennaam dragen, als volgelingen van Hem, die zich ontfermde over al wat veracht en verworpen was.

„Lieve Esther,” zei de juffrouw, „ik weet het héél zeker, dat Hij zulks ook voor u deed. Het maakt heelemaal niets uit, wat en wie je bent, als je maar begeert Hem lief te hebben, te volgen en te gehoorzamen. Hijzelf behoorde tot je volk, en het waren kleine joodsche jongens en meisjes, die Hij in Zijne armen nam, en zegende toen Hij op aarde was. Hij leed en stierf voor uw volk en het mijne, voor Joden en Christenen, en er is geen verschil meer, lieve, voor hen die Hem liefhebben en gaarne willen doen wat Hij zegt. Als je tot Hem gaat en zegt: lieve Heere Jezus, Gij hebt zooveel geleden, en willen sterven aan het kruis, om ons zalig te maken en in den hemel te brengen, ik vraag U schenk mij een nieuw hartje, leer mij in U gelooven en naar Uw stem luisteren, en wil al mijne zonden afwasschen in Uw bloed, dan zal Hij ook jou zalig maken en eenmaal in den hemel brengen om

altijd bij Hem te zijn. Zou je dat niet gaarne willen?"

„Ja, o ja,” zei Esther met trillende stem; en haar gezichtje helderde weer op, als in plotseling gelooven wat de juffrouw zei. De juffrouw was heel anders dan die Christenen, waarmede Esther tot nog toe in aanraking was gekomen, en die zich bepaalden tot de buurtbewoners uit den omtrek waartoe zij behoorde.

In haar klein leventje stond haar jeugdige onderwijzeres daar thans voor haar als een lichtende ster, die een zachten glans afwierp in haar naar liefde verlangend hart, dat de grootste aardsche liefde, de moederliefde, zoo vroeg reeds moest ontberen.

Eenige oogenblikken later wandelde Esther langs de groene weide. Ze was op weg naar huis, en liep in gepeins. Ze dacht ernstig na over al hetgeen de juffrouw haar gezegd had omtrent de liefde des Heilands. Ze keek op naar den blauwen hemel, waarlangs de witte wolkjes zacht voorbijdreven.

„Hoe mooi moet het in den hemel zijn waar Hij nu is,” peinsde zij. „Ik wilde dat ik Hem zien kon. Zou moeder daar nu ook zijn? Ik wou dat ik dat maar wist. Moeder heeft mij nooit van Hem verteld. Ik verlang soms zoo onweerstaanbaar naar moeder, o zoo erg! Moeder had mij zoo lief. Maar de juffrouw zeide, dat Hij mij nog meer lief heeft. Zóó lief, o hoe lief moet 'dat zijn, dat Hij zoo-veel pijn wou verduren ook voor mij! Ik zou ook graag wat voor Hem willen doen, ja voor Hem. Moeder is van mij heengegaan, ze komt nooit terug. Maar de juffrouw zeide, dat Hij altijd bij ons blijft en ons nooit alleen laat. Als ik mijn oogen dicht doe is het of ik Hem zie. En ik mag Hem alles vragen en alles zeggen, ook dat ik zoo

bedroefd ben om moeder. Ik wil het nu dadelijk doen, en Hem vragen mij te troosten.”

Er was niemand in den omtrek te zien, de weide lag daar stil in dien zonnegloed, ze was als 't ware met een bloementapijtje overdekt, het vee graasde in vreedzame rust, alleen de vogels sjipten zacht in de toppen der boomen. Vlak bij haar voor het weiland aan het pad, stond een houten hek. Daar achter knielde Esther neder. Ze leunde het hoofdje tegen het hek en hief het gezicht op naar

den hemel. Toen bad zij tot Hem, die, schoon Hij niet meer zooals [Hij op aarde deed haar in Zijne armen nemen kon, haar toch met Zijn eeuwige liefdearmen omsloot, en zegenend uit den hemel op haar nederblikte.

„Lieve Heere Jezus, ik had nog nooit van U gehoord. Ik wist niet, neen, ik wist er niets van dat Gij zooveel geleden hebt, toen booze menschen U aan het kruis hebben laten sterven en U zooveel pijn hebben gedaan. Ik wist ook niet dat U mij lief hadt en in den hemel aan mij

dacht, zooals de juffrouw zegt; ik zou U zoo graag zien, maar de juffrouw zegt dat dit niet gebeuren kan voor ik in den hemel ben, maar dat U mij altijd ziet. Als dat waar is weet U ook dat moeder dood is. Als zij soms nog niet bij U is, wilt U haar dan bij U laten komen, want ik zou haar graag terugzien, later als ik bij U in den hemel kom. Want ik wil U vragen of U mijn vader wilt wasschen in Uw bloed, dat zegt de juffrouw dat ik U vragen moet en of U mij een nieuw hartje geven wilt, dat ik Uw stem mag hooren; ik zal goed luisteren, lieve Heer, wat U tot mij zegt, wilt U het dan als 't u blijft goed duidelijk zeggen dat ik het kan verstaan? „In mijn hart” zegt de juffrouw. En wilt U net doen zooals U met die andere kinderen deedt, toen U nog op aarde was en mij in Uw armen nemen en mij lief hebben en altijd bij mij blijven? — Amen.” —

En de onzichtbare tegenwoordigheid van Hem, die het kleinste kind nabij is in de donkerste uren van smart, omringde ook Esther en zond Zijn antwoord in haar hart. Getroost en verheugd stond zij op, en liep op een drafje naar huis. Ze wist nu, aan wien ze haar nood kon klagen, want ze had een Vriend gevonden, voor heel haar leven.

Toen de juffrouw dien avond nederknielde eer zij ter ruste ging, dacht zij in haar avondgebed ook aan het eenzame moederlooze kind. En toen zij haar hoofd op het kussen legde, zei ze zacht in zichzelf: — „Ik wil haar liefhebben om Zijnentwil, want Hij heeft gezegd: „wie een van deze kleinen ontvangt, die ontvangt Mij.”

HOOFDSTUK III

Een kwartiertje later stapte Esther grootmoeders woning binnen. Ze had reeds door het raam gezien, toen ze er langs ging, dat de tafel gedekt was. Toen ze binnenkwam, deed grootmoeder juist de aardappelen uit den ijzeren pot in een kleine ronde schaal en plaatste die op tafel. Haar vader stond bij den schoorsteenmantel, en borg zijn pijp ondertusschen weg. Toen hij Esther hoorde binnenkomen, keerde hij zich om en begroette haar met een vriendelijken glimlach. Esther gaf haar grootmoeder een kus en trad op hem toe.

„Welzoo,” zeide hij, „is daar mijn dochttertje?” Hij streek haar over de lange zachte haren en nam haar mede aan tafel. Toen ging hij in een grooten rieten armstoel zitten en tilde haar op zijn knie.

„Wat ben je laat, kind,” zei grootmoeder een beetje knorrig, „je hadt al veel eerder thuis kunnen zijn. Een half uur geleden zag ik al kinderen voorbijkomen, de school was dus al lang uit. Waar ben je zoolang geweest? Je moet niet beginnen met straatjes om te loopen, daar heb ik een hekel aan. Je vader en ik kunnen dan maar dien tijd met het eten zitten wachten. Ik heb expres de aardappelen zoolang op laten staan, omdat ze zoo gauw koud worden.”

„Ik ben geen straatje om gegaan,” zei Esther. Ze was een beetje bang voor grootmoeder, die soms wel eens erg kon brommen. Haar mondhoeken begonnen zenuwachtig te trillen als van ingehouden droefheid. Wat het was wist ze zelf niet, maar ze kon er niet toe komen te vertellen

dat ze bij het hek onderweg gebeden had. Ze had een vaag besef dat grootmoeder niet hield van Hem, van wien ze dien morgen gehoord had. Haar vader legde zijn hand op haar hoofd en liefkoosde haar.

„Nu, nu,” zei hij verschoonend, „’t is niet zoo erg, maar grootmoeder is heel precies met den tijd en eet graag met klokslag. Je moet een anderen keer een beetje gauwer thuiskomen, dat wil je wel, nietwaar?”

Er werd nu gebeden, en grootmoeder vulde Esthers bordje. Ze had haar eigen bord met roodkapje en den wolf er op en haar tinnen kroes. ’t Was beide een verjaarsgeschenk van haar overleden moeder.

Onder het eten vroeg haar vader haar wat ze dien dag alzo op school had gedaan.

Esther noemde een en ander op, maar vreemd, ze kwam er dien middag niet toe om aan vader te vertellen wat de juffrouw haar verhaald had omtrent het Paascheest. Met terughouding, instinctmatig zich bewust dat hij het misschien niet goedkeurde, verzweeg ze die gansche geschiedenis. Ze was echter zeer stil onder het eten, en haar vader merkte dit op. Hij schreef het toe aan de berisping van grootmoeder, waardoor zijn dochttertje zich gedrukt voelde. Maar dat was het niet wat Esthers hoofdje vervulde. Haar gedachten verwijlden bij de lijdensgeschiedenis, dien middag voor ’t eerst gehoord en met levendige kracht beeldden de tafereelen zich af voor haar kinderlijken geest. ’t Was alles zoo nieuw en zoo overweldigend voor haar diep ontvankelijk gemoed.

De dagen gingen regelmatig voorbij, en Esther bezocht dag aan dag de school. Met klimmende belangstelling luisterde ze steeds gretiger naar de verhalen der Heilige

Schrift, voornamelijk uit het Nieuwe Testament, 'twelk de onderwijzeres geregeld op school met haar kleine leerlingen behandelde. Esther hoorde nu nog verwonderlijker dingen. Van Christus' opstanding uit den dood, Zijn wonderbare wederverschijning aan de discipelen en Zijn hemelvaart. Haar kinderziel werd *geboeid* niet alleen door al hetgeen zij hoorde, maar het werkte diep, diep bij haar in. 't Werd alles al meer en meer heilige waarheid voor haar, maar wat ze niet wist was, dat de Heilige Geest, die ook kinderharten bearbeidt, met kracht haar kinderlijk geloof in het verborgen bezegelde. De groote Trooster troostte ook haar kinderhart en deed haar de liefde des Heilands gevoelen en meer en meer verstaan.

Toen de juffrouw eens verhaalde hoe Hij gezegd heeft: „Wie Mij belijden zal voor de menschen, dien zal Ik ook belijden voor mijnen Vader die in de hemelen is, maar zoo wie Mij verloochenen zal voor de menschen, dien zal Ik verloochenen voor mijnen Vader en zijn engelen,” legde de onderwijzeres met bijzonderen nadruk aan haar kleinen de beteekenis dier woorden uit. Onwillekeurig keek zij naar den kant waar Esther in haar hoek bij den muur gezeten was, en nu zag ze het teere gezichtje gloeien van een donker rood. De wijd geopende kinderoogen staarden haar met spanning aan; en zij besefte plots, dat er in dat kinderhart een hevige strijd gevoerd werd, tusschen „niet durven” en het heilig „moeten”. Voor dat ééne kind onder al die anderen zou de strijd bang zijn en zwaar en steeds zwaarder worden, dat voelde de onderwijzeres; zou ze trouw bevonden worden aan haar Koning en Heer?

Tot nog toe hadden grootmoeder en vader nergens

over gerept noch naar iets gevraagd wat de godsdienstzaken betref op school. Maar 't kon toch niet heelemaal uitblijven, dat voelde kleine Esther wel. Voor vader was ze niet zoo heel bang, maar wel voor grootmoeder. Daarom had ze er ook uit zichzelf nog geen woord over gesproken. Toen besloot ze opeens onder het spreken van de juffrouw, dat als vader nu weer zou vragen wat ze op school alzoo gedaan had, ze het maar vertellen zou.

Dien middag kwam de gelegenheid echter niet voor Esther om voor den Heere Jezus uit te komen; maar wel enkele dagen later. Toen haar vader onder het eten weer aan haar vroeg, wat ze dien dag op school geleerd had, vertelde Esther o.a. ook van de geschiedenis, die ze gehoord had uit het Nieuwe Testament, van Jezus' wonderdoende macht.

„Daar hebben we het nu al!” riep haar grootmoeder toornig uit, terwijl ze den lepel, dien ze juist op weg bracht naar haar mond, plotseling op haar bord liet vallen. „Heb ik het niet gezegd, dat zoo het kind naar die Christen-

school ging, er niets goeds van komen zou! Hoe kort is ze nog maar op die school, en nu weet ze er al van te vertellen. Natuurlijk zullen ze haar ook wijsmaken, dat Jezus van Nazareth onze ware Messias is. En als het kind het eenmaal beet heeft, dan is het te laat. Maar ze moet het zelf maar weten," ging de oude vrouw met klimmende drift voort, terwijl ze Esther's vader boos aankeek, „ik kan er niets meer aan doen. En wanneer ze als ze groot wordt een Christin is, dan is het jou schuld, Simon!"

Maar de grootmoeder wist niet, dat Esther reeds een Christin was. Op het oogenblik, dat ze haar Heiland omhelsde en in Hem geloofde met haar heele hartje, werd ze immers Zijn kleine volgeling.

Esther, die nu begreep, waarom haar grootmoeder zoo driftig werd, keek haar vader eenigszins angstig aan. Hij scheen een oogenblik in gepeins verzonken. Toen hij opkeek en haar aanzag, zeide hij als in antwoord op zijn eigen gedachten: „Mijn dochtertje moet geen Christin worden."

Esther's hartje beefde opeens van innerlijke ontroering. Nu moest ze het zeggen, ja, ze *moest*. De Heere Jezus wilde, dat ze het deed. De juffrouw had het haar duidelijk gezegd. En opeens greep ze moed.

„Maar vader," zei Esther, „waarom niet? Hij heeft ons immers zoo lief, want Hij stierf voor ons aan het kruis. De juffrouw zeide, dat het was om onze zonden weg te nemen, opdat wij in den hemel kunnen komen. Ik heb Hem lief..."

„Houd op! houd op!" riep de grootmoeder geërgerd, „ik wil er niet meer van hooren. Eigenwijs kind, dat je bent — denk je dat je het beter zult weten dan andere

menschen? Als je gelooft wat zij zeggen, die Christenen, dan word je even slecht als Hij was. Hij zeide, dat hij de Christus was, hij — Jezus van Nazareth.”

„O, maar Hij was niet slecht!” zei Esther nu met vuur. Zij vergat thans haar bangheid voor grootmoeder. Haar donkere oogen schitterden, haar ademhaling ging sneller nu zij over Hem sprak. Al de ingehouden en opgekropte gevoelens braken nu baan, en de woorden vloeiden van haar lippen, als een bergstroom die zich uitstort, vrij en onbeteugeld. „Hij was heel goed,” riep ze uit, „want Hij maakte zieke menschen gezond. Hij zegende de kinderen en nam ze in Zijne armen, kleine Joodsche kinderen, evenals ik en Hij had hen lief. Hij deed de dooden uit het graf opstaan en Hij stond zelf ook op uit den dood. Daaraan nu denken wij op het Paaschfeest, zegt de juffrouw. En wij zingen zoo mooi van Hem en van den hemel waar Hij nu is. Daar zit Hij op een grooten, witten troon, temidden van al de engelen en zaligen, en als wij Hem liefhebben en in Hem gelooven dan zullen wij daar eenmaal bij Hem komen, en witte kleederen dragen en een gouden kroon evenals Hij.”

Haar vader gaf haar een wenk om te zwijgen, maar het was al te laat. Grootmoeder stond met een ruk op, zoodat haar stoel omver viel en liep naar de keuken. Haar bril viel rinkelend op den grond en brak. Haar vader had zijn bord weggeschoven en was onrustig. Het gestoorde middagmaal stond verder koud te worden op tafel.

Eenige oogenblikken later kwam de oude vrouw weer binnen. Een valsch licht tintelde in haar oog, als van dreigend vuur. Esther's vader zag het en stond op om heen te gaan. Hij wierp grootmoeder een minachtenden

blik toe, en verliet het vertrek. Hij vergat zelfs Esther een kus te geven, 'tgeen hij anders altijd deed eer hij wegging. Blijkbaar was hij dus wel zéér boos, dacht Esther met smart.

En hij was ook boos. Boos op zijn dochtertje omdat zij dat alles gezegd had en ook op grootmoeder, omdat die zoo driftig was geworden.

Toen de oude vrouw de voetstappen van haar zoon, die zich verwijderde, hoorde wegsterven, wendde zij zich tot Esther.

„Je gaat terstond naar bed,” zeide zij, „ik ben erg boos op je. En ik zeg je, zoo je ooit weer over hem spreekt, dien de Christenen hun koning noemen, ik je telkens streng zal straffen, versta je?”

Esther, die nog niet half genoeg gegeten had, stond onverzadigd van haar stoel op en verliet schoorvoetend het vertrek. Ze mocht grootmoe geen nachtkus geven. Toch was ze niet erg verdrietig toen ze naar boven ging, waar haar eigen klein kamertje was. Ze beklom de steile houten trap en dacht over alles na. Wel was haar hart bezwaard, want ze wist nu hoe ze haar vader en grootmoeder beiden had boos gemaakt. Zou de Heere Jezus dat nu goed vinden, dacht ze in twijfel. Ze wilde toch zoo heel gaarne ook iets voor den Heiland doen, die zooveel voor haar gedaan had. Maar Hij had toch zelf gezegd dat: „wie Mij belijden zal voor de menschen, dien zal ik ook belijden,” en dit beteekende toch van Hem spreken, ook, ja ook, zelfs tegen grootmoeder en vader. Dat had ze toch goed begrepen. Ja, Esther was er toch wel heel zeker van dat ze goed had gedaan, al had ze vader en grootmoeder ook nog zoo boos gemaakt.

Toch besefte ze nog niet goed, dat ze wel degelijk iets voor den Heere Jezus gedaan had, toen ze van Hem getuigde en dat het om Zijnentwil was, dat ze thans miskenning en straf droeg.

Zonder dat ze het zichzelf recht bewust was, was ze begonnen haar kleine kruis op zich te nemen om het Hem na te dragen, die zulk een zwaar kruis voor ons droeg. Al peinzend begon ze zich langzaam uit te kleeden. Toen ze in haar ledikantje lag, zonder gordijnen, zag ze door het dakraam, hoe de zon langzaam onderdook in gouden gloed, in de verte uitschietend in een breeden bundel van lichtstralen. Het was dus nog erg vroeg om al in bed te moeten liggen. Gewoonlijk moest ze opblijven tot het geheel donker was en grootmoe de lamp aanstak. Met een zucht liet ze haar hoofdje op het kussen zinken en begon te denken.

Alles wat ze omtrent den Heiland gehoord had, ging nog eens aan haar geest voorbij. Levendig, ja zóó, alsof ze Hem in werkelijkheid zag, stond de Heiland haar voor oogen. Zij aanschouwde Hem, staande, de handen gebonden, in het spotkleed, het hoofd bebloed en vol wonden. Groote tranen welden in haar oogen op, en ze schreide zacht. Toen werden haar oogen héél zwaar, en schreiend en mijmerend viel ze in slaap. Haar gedachten gingen onmerkbaar over tot droomen. En in haar droomen was het of iemand zich vol liefde, vol erbarming tot haar nederboog, en haar zachtkens aanraakte. En een schoone, wondervolle muziek kwam als van verre tot haar aanzweven en ruischte haar in 't oor. En te midden van die hemelsche accoorden was daar één stem die boven alles uitklonk, en haar een gevoel van verrukking en blijdschap

schonk. Zij spande zich in haar droom in, om te luisteren wat de stem zeide. 't Was iets heel liefelijks en schoons — zij strekte de armen uit, en — ontwaakte.

Was de Heiland misschien zelf in den droom tot haar gekomen om dit kleine lam Zijner kudde te versterken en te vertroosten, temidden van haar strijd en kinderlijken kommer, en was het Zijn stem geweest, die ze vernam uit de heerlijkheid? Wie zal 't zeggen! Zeker is 't, dat er geschreven staat: „Hij geeft het Zijnen beminden als in den slaap,” en „Zijn adem is als op de vleugelen des winds.”

HOOFDSTUK IV

Het was nacht. De maan scheen in het kamertje en de sterren fonkelden aan den hemel.

Esther ging overeind zitten in bed en vouwde de handen. Haar vader had vergeten haar dien avond goeden nacht te zeggen. Grootmoeder had zich boos van haar afgewend. Er was geen teedere moeder, die zich liefdevol over de kleine Esther heenboog, terwijl zij sliep, om haar toe te dekken en haar een kus te geven. Niemand keek dien avond naar haar om. En toch was het kind niet alleen. Want hij, de vriendelijke, teedere Heiland, was tot Esther gekomen in haar slaap. En toen ze Hem zag, Zijne nabijheid gevoelde, vreesde ze niet meer. „Als één, dien zijne moeder troost, alzoo zal Ik u troosten,” zegt de Heere. Kleine Esther was door God zelf getroost.

Vele jaren zijn sedert voorbijgegaan. Esther is een volwassen meisje geworden. Haar grootmoeder is in dien tijd gestorven en Esther woont nu alleen, met haar vader. Zij is

een trouwe dienstmaagd van Christus en draagt steeds haar kruis Hem achterna. Want ze heeft veel moeten verduren van haar grootmoeder, die steeds den Heere Jezus vijandig bleef. Ook veel smaad en verachting van haar kennissen en familie. Menige harde bejegening en bittere ervaring is haar te beurt gevallen ter wille van haar Heer. Maar ze heeft niet gewankeld. Als haar het kruis zwaar drukte, zóó, dat het haast alles te moeilijk werd, voelde ze ook steeds de waarheid van dat Goddelijke woord: „Ik sterke u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u;” en „Mijne kracht wordt in zwakheid volbracht.” Kleine Esther is een levende prediking geworden van de opzoekende liefde van den goeden Herder, die het kleinste lammetje weet te vinden en het tot de kudde brengt. Als de Christenen Paaschfeest vieren, viert Esther het mee. Zij herinnert zich nog dikwijls dien zonnigen Aprilmorgen op school, toen ze voor het eerst van de liefde des Zaligmakers hoorde, in Zijn lijden en sterven voor zondaren aan het kruis. De juffrouw op school bleef haar trouwe vriendin, met wie ze samen het smalle pad des levens bewandelde. En als de juffrouw aan de kinderen telken jare weer de geschiedenis van het Paaschfeest vertelt, dan denkt ze met blijdschap terug aan de heerlijke vrucht, die ze eens heeft geogst in — „Kleine Esther.”